CE AM VĂZUT LA ST. MORITZ

de LT. GH. EPURAN

O pârtie de coborîre care nu iartă şi pe care nu poate câştiga cel mai curajos, ci cel mai bun

Puţine noutăţi tehnice, dar mulţi skiori de clasă

ANINS DIN NOU, astănoapte. Dar nu ne-am mai mirat. Am început şi noi să ne obişnuim cu clima care a adus Alpilor renumele de munţi ai skiului.

Şi par'că am privit cu ciudă această zi care avea în dreptul ei pe programul de antrenament cuvântul odihnă. Ne-am consolat însă cu gândul că o să vedem la lucru o parte din concurenţii care peste câteva zile vor lupta pentru titlurile de campioni olimpici.

Şi aşa am ajuns la Pontresina. Sau mai bine zis aşa ne-am trezit într'un autobuz care avea să ne redea prima impresie despre pista de coborîre olimpică. Să nu vă închipuiţi cumva că am mers cu autobuzul pe pârtia olimpică. Nu! Nici măcar nu am trecut pe alături! Dar la coborîrea din autobuz în mica localitate despărţită de St. Moritz doar de... un munte, nu mică ne-a fost mirarea când am

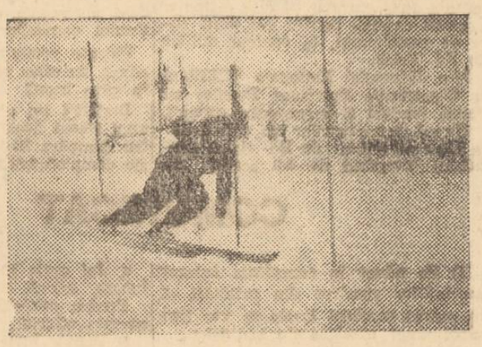

JAMES COUTTET, bătrânul vulpoiu care a adus Franţei o medalie de argint şi una de bronz, se descurcă cu un calm desăvârşit prin pădurea de faniocane a slalomului din cadrul combinaţiei. Va fi de altfel câştigătorul.

văzut că o bună parte din partenerii de drum aveau câte un picior în ghips şi îşi sprijineau mersul în bastoane cârjă.

Întrebării care ni se citea pe faţă i-a răspuns conducătorul nostru, mai vechi cu câteva zile pe aceste tărâmuri:

„Sunt victimele pârtiei de coborîre. Nu sunt însă aici decât jumătate".

Nu ştiu dacă trebue să vă mai spun cât am fost de surprinşi când am auzit că cei şapte şchiopi dinaintea noastră reprezintă doar 30% din cei ce şi-au fracturat picioarele în goana antrenamentului preolimpic. Sau atunci când, în completare, am aflat că evidenţa celor ce au avut doar entorse nu o mai ţine nimeni.

— Poate or fi dintre cei foarte slabi?

— Aşi! De unde! Cel cu pulowerul roşu este Edy Rominger, speranţa Nr. 1 a Elveţiei şi fratele celebrului campion mondial. Este în ghips dela 15 Ianuarie. Blonda din stânga era cea mai bună skioară americană... *N'am mai spus nimic dar mă hotărîsem. Mâine cobor...*

PARTIA OLIMPICA

A DOUA ZI am pornit-o de dimineaţă. Ne-am înghesuit în funicularul ce ne va urca dela 1.800 la 2.000 de metri, l-am luat pe al doilea care ne-a ridicat până la 2.400 — luasem bilet de corespondenţă — şi, cu toate aşteptările, după 20 de minute lunecam agăţat de centura unui ski-lift spre Piz-Noir, startul pârtiei olimpice la 2650 m. deasupra nivelului mării.

Cu inima în dinţi am pornit în coborîre directă paralel cu ski-liftul. Skiurile goneau dar nu de speriat. Era doar partea cea mai uşoară a pârtiei, parte pe care toţi skiorii o coborau direct, terasele peste care trecea nederanjând cu nimic echilibrul. Am lăsat în dreapta staţia finală a funicularului — Corviglia — şi ne-am angajat vertiginos într'o căldare cu puţin mai mică decât cea dintre Furnica noastră şi Valea lui Carp. Un viraj la dreapta şi... cum mă opresc? Un punct roşu... o cristiană în disperare şi iată-mă pe loc. Punctul roşu? O bluză de skior ce liniştit îşi înfipsese skiurile în zăpadă alături de o targă şi aştepta. Era primul post sanitar de pe pârtie, prezent la fiecare antrenament şi, desigur, foarte necesar.

De-aici în jos, panta cobora vertiginos 2-300 de metri şi se termina într'un scurt plat ce se ghicea a fi tare ondulat. Ne-am oprit aşteptând să apară coboritorii. Care vor fi primii? Albastrul de mătase al francezilor ne lămureşte imediat. Vin ca nălucile. Câţiva se opresc lângă noi. Cei mai mulţi însă se avântă în jos pe pantă în poziţie înaltă, cu braţele ridicate.

De-abia schiţează două uşoare cristiene ce vor să fie frână apoi se ghemuesc peste hopuri, sunt aruncaţi în sus, ei se aruncă înainte şi dispar. Reapar mai jos într'un salt uriaş ce ne permite să vedem pe sub ei pădurea ce ascunde a doua jumătate a pârtiei. Niciunul nu cade...

Timizi, uitându-ne înapoi să nu fim piedică pentru cei care vor urma, îndrăznim să ne continuăm drumul în zeci de cristiene, făcând un adevărat slalom. La sfârşitul platului ne oprim — pentru a vedea această a doua pantă mai scurtă dar mai accentuată şi cu un sfârşit orizontal cu şi mai numeroase ondulaţiuni mărunte.

Vin jugoslavii, apoi skiorii noştri. Mai prudenţi fac din când în când — uneori prea des — cristiene spre a opri din viteză. In antrenamentul lor ziua de azi este rezervată studiului aşa că pârtia o împart în porţiuni ce le acoperă succesiv.

Pornim şi noi după ei pătrunzând prin *„trecerea lui Rominger"* în pădure. Aspectul pârtiei este aici altul. Hopurilor mărunte le-au luat locul terasele înalte *„cât casa"* după expresia plastică a lui *Coliban.* Intr'adevăr când eşti luat în primire de aceste terase e greu să scapi fără căzătură, fiindcă porţiunile de plat scurte dintre ele nu fac altceva decât îngreunează aterizarea după salturile uriaşe. Indemânarea şi rutina sunt aci singurele arme eficace, curajul fiind un accesoriu necesar dar nu esenţial.

Când am ajuns la „sosire" acele oboseli sfârtecau dureros muşchii iar concluzia a venit logică.

O PARTIE CARE E NU IARTA

CEI IN GHIPS de ieri, cei de mâine, nu pot decât să confirme că nu te poţi juca cu o astfel de pârtie. Curajul nebun nu-şi are aici locul fiindcă scăpat de o serie de hopuri te ia în primire alta şi cea mai uşoară dezechilibrare este urmată neapărat de o risipire deloc plăcută în viteza de 70—80 km. la oră.

Zeno Colo, scăpat teafăr din cursele vijelioase ale antrenamentului, a încercat să înfrunte direct această pârtie. Era unul dintre cei mai buni, dar n'a fost iertat. Cu skiurile făcute mici aschi a fost silit să renunţe şi astfel nici nu a figurat într'un clasament în care putea ocupa un loc de frunte.

Pârtia Olimpică cu aceste hopuri care pe noi amatori de pante line ne-a derutat şi ne-a impresionat, a fost însă pârtia cea mai nimerită pentru o astfel de competiţie. Numai în condiţiile care le-a oferit ea se putea obţine o clasificare justă a unui număr atât de mare de skiori buni.

De aceia organizatorii nici nu s'au gândit să o niveleze, ci atunci când au bătătorit-o metru cu metru pentru concurs au respectat în totul accidentele care de altfel erau în parte artificiale.

PREA PUŢINE NOUTĂŢI TEHNICE

18 CONCURENŢI a adunat la start cursa olimpică de coborîre A fost numărul cel mai mare înregistrat de o disciplină la aceste jocuri olimpice. 118 concurenţi reprezentând 26 de naţiuni şi desigur destul [illegible]

nament. Totuşi se poate spune că din punct de vedere tehnic au fost mici diferenţe şi puţine noutăţi.

Astfel în ceeace priveşte echipamentul şi materialele câteva uşoare... modernizări şi câteva amănunte de construcţie de ordin practic.

Lemnul — hickory — a rămas încă suprafaţa cea mai bună de alunecare. Peste el se aşterne însă straturile de lac şi ceară care — se pare — nu vor putea fi niciodată înlocuite. Incercarea făcută de fabricanţi de a adăoga o talpă de „temporit" — un fel de linoleum — a fost găsită interesantă dar nu s'a dovedit practic superioară. Cel mult pentru fabricanţi fiindcă se strică la primul contact cu un colţ de stâncă.

Legăturile şi ele sunt cele vechi. Francezii şi-au păstrat sistemul lor de curele — Langriman — cei lalţi cablurile de oţel fie cu arcul la spate fie cu el în faţă.

MICI VARIAŢII DE STIL

IN CEEACE PRIVEŞTE stilul, această coloratură personală a tehnicei, s'au putut observa mici deosebiri. Astfel pe porţiunile de mare viteză skiorii francezi coborau în poziţie înaltă în timp ce ceilalţi mergeau ghemuit. Iar tot ei la trecerea peste hopuri aveau o pronunţată aruncare spre înainte de multe ori făcând uz de bete ce puncteau par'că crestele obstacolelor. In rest o grijă mare pentru păstrarea echilibrului şi mărirea vitezei, cu neglijarea ţinutei ce rare ori era cea clasică.

De aceea ierarhia valorilor a determinat-o nu stilul, ci rutina. Obişnuinţa cu marile concursuri, obişnuinţa—în special—cu pârtiile de acest gen şi pregătirea tehnică îndelungată căreia i s'a adăugat o condiţie atletică bună, a categorisit pe campioni. Diferenţa de timp dintre primii clasaţi şi ceilalţi concurenţi este de altfel o confirmare. Intre Oreiller, campionul olimpic, şi al 30-lea clasat nu s'au scurs de cât 20 de secunde, în timp ce pe parcursul unui minut s'au înscris 77 de concurenţi.

Iată dece, în concluzie, putem spune că în ceeace priveşte cursa de coborîre clasa skiului mondial deşi foarte ridicată este de valoare aproape egală în Nord ca în Sud, la Est ca la West şi că doar posibilităţile de pregătire dau astăzi ocazia unei oarecari ierarhizări care mâine însă poate fi alta.

Recordurile sportive sunt expresia desvoltării sociale

de E. HORN

RECORDURI există în mai toate sporturile şi există recorduri pe baze regionale, politice, continentale, olimpice, pe vârste, pe sex, etc. Record însemnează cea mai bună performanţă stabilită la o anumită probă de către o anumită categorie de oameni. Recordul este expresia efortului unui sportiv, care reprezintă la un moment dat cel mai ridicat nivel tehnic al categoriei sale. Recordul este în genere — nu întotdeauna — o cifră, care oglindeşte nivelul tehnic de dezvoltare sportivă al unei categorii de oameni. Aşa stând lucrurile, recordul (cel naţional) este totodată şi un criteriu de stabilire a gradului de desvoltare culturală a unei ţări.

Cum însă acest grad de dezvoltare depinde direct de condiţiile economice - sociale ale ţărilor, aşa şi recordurile trebuesc interpretate în raport cu aceste condiţii specifice.

După această scurtă introducere putem trece la subiectul propriu zis.

RECORDURI există în toate ţările şi ele reprezintă o culme a efortului, culme ce există numai pentru a fi întrecută. El este o etapă, care de obiceiu nu durează prea mult şi pe care generaţii întregi de sportivi se pregătesc s'o bată. Dar există recorduri şi recorduri. Cum există şi campioni şi campioni. Alteeva este un record în Statele Unite şi cu totul alteeva este un record în Uniunea Sovietică. Căci alte sunt condiţiunile de naştere a unui record şi alta este şi semnificaţia lui în fiecare ţară.

Recordul în USA

IN STATELE UNITE recordul este expresia felului de viaţă american. Ştim prea bine că acolo sportul nu contează ca un factor de educaţie ci totul se reduce la o goană continuă după recorduri. Recordurile nu sunt numai sportive ci recorduri există în absolut toate domeniile vieţii. Recorduri în construcţia sgârienorilor din ce în ce mai înalţe, în vânzarea chewing-gumului, în costul de producţie al filmelor, în numărul criminalilor, în exploatarea muncitorilor, în linsarea negrilor. Toată viaţa americană este bazată pe o concurenţă nemiloasă între diverse case de comerţ, trusturi, concerne, industriile de transporturi, de presă, etc. Această concurenţă înseamnă luptă cu orice mijloace, permise şi nepermise unde învinge cel mai lipsit de scrupule, cel mai imoral. Această concepţie a vieţii a imprimat caracterul ei specific şi asupra sportului care nu este altceva decât o afacere, o mare industrie cu întreprinderi, cu clienţi şi cu exploataţi.

Spiritul imperialismului monopolist este dominant şi în sportul american. Sportivul devine aici un element pentru atragerea clienţilor (publicul spectator) cari să aducă înflorirea întreprinderilor de manageri şi organizatori. Sportivul nu contează decât în măsura în care el poate atrage publicul la marile manifestaţii sportive adică atâta timp cât el este un cam-

pion. Sport pentru ridicarea fizică a individului nu interesează şi sunt aleşi dintre tineri numai acei ce pot deveni campioni iar de ceilalţi nu se ocupă nimeni.

Cluburile nu sunt decât afaceri ale unor capitalişti, sau dacă sunt şcolare sau universitare atunci, în cel mai bun caz constitue reclama instituţiilor respective. De amatorism nici nu poate fi vorba, căci nu poate fi amator sportivul pus pe mari performanţe, aflat în serviciul unor întreprinderi sportive.

Recordul în U.R.S.S.

U.R.S.S. ESTE PATRIA SOCIALISMULUI, în care se construeşte societatea viitorului, fără clase şi fără exploatarea omului. Socialismul în sport însemnează sport de masse, sport pus în slujba ridicării culturale a maselor.

Aici, totul se face pentru răspândirea sportului în massele mari şi pentru crearea condiţiilor necesare, pentru ca toată lumea să aibă acces pe terenuri, să aibă la dispoziţie materiale de sport şi să fie introduse în tainele sportului de maeştri pricepuţi.

Această operă de răspândire a sportului ridică probleme tehnice şi organizatorice foarte complexe cari nu se pot rezolva decât pe baze ştiinţifice. Aceasta înseamnă şcoli de conducători sportivi, şcoli de profesori de sport, material, echipament, săli, bazine, terenuri şi stadioane cât mai încăpătoare, cât mai moderne şi cât mai serios studiate din punct de vedere ştiinţific.

Se urmăreşte educarea sportivă a maselor, dar implicit se ajunge la ridicarea tehnică a individului, care aduce cu sine performanţa ridicate la media practicanţilor de sporturi. Din aceste masse se vor ridica în mod normal campioni, cari sunt cultivaţi în Uniunea Sovietică, fiindcă sunt viitorii profesori ai maselor de mâni şi SUNT PURTĂTORII CEI MAI AVANSAŢI AI TEHNICEI SPORTIVE.

Recordmanul sovietic este şi el un campion, un idol al maselor, dar numai fiindcă prin el se ridică masse noui şi dela el învaţă mii de practicieni anonimi tainele tehnicei sportive. El devine în acest fel un mijloc şi nu un scop în sine, ca în USA, un mijloc preţios, poate chiar cel mai preţios.

Condiţiile de ameliorare a recordurilor

IN UNIUNEA SOVIETICA, zilnic se bat recorduri. Se bat cele ale republicilor, cele naţionale şi cele mondiale.

Regimul Socialist a preluat o ţară devastată de războiu şi într'un stadiu cultural şi economic dintre cele mai mizerabile. In numai 30 de ani totul trebuia refăcut pe baze noui şi în sport a trebuit să se pornească dela zero pentru a ajunge azi la acest stadiu de dezvoltare formidabilă care face din URSS ţara cea mai înaintată din lume din punct de vedere sportiv. Massele sportive din Uniunea Sovietică scot la iveală anual campioni tineri cari se pot bate cu succes cu cei mai buni din lume dovedind prin recorduri gradul de dezvoltare al sportului sovietic. Aceste masse garantează că recordurile sovietice vor fi în scurt timp şi ale lumei întregi la toate sporturile. Alta este situaţia sportului în Statele Unite unde sportul se află în slujba afacerilor şi ameliorarea recordurilor este rezultatul concurenţei comerciale. Trebue să recunoaştem că acest stimulent este foarte puternic şi aduce o întrecere mare între sportivi pentru doborîrea recordurilor. Dar, aceşte elemente cari se întrec pentru ameliorarea recordurilor sunt lipsite complet de bază, de cadre, de masse şi de aceea, nu vor putea ţine pasul cu desvoltarea sportului în acele ţări unde există aceste baze. De altfel, numărul recordurilor sportive ameliorate anual de ţările democrate populare din lume sunt incomparabil mai mari decât în ţările cu regim capitalist. Să acest fapt arată clar tendinţele desvoltării sportului în lume.

CINE VA FI VIITORUL CAMPION MONDIAL DE ŞAH?

de ALEXANDR KOTOV
vice-preşedintele comisiei de arbitri a match-turneului din Olanda

LA 1 MARTIE, mâine, deci, şase mari maeştri ai şahului, consideraţi astăzi ca cei mai buni jucători din lume, se vor întâlni în capitala Olandei — Haga — unde vor disputa titlul de campion mondial. Aceşti jucători sunt cunoscuţi în lumea întreagă. Ei sunt MIHAIL BOTWINNIK, PAUL KERES şi VASILI SMISLOV — din partea Uniunii Sovietice, ex-campionul mondial olandezul Dr. MAX EUWE şi doi americani: SAMUEL RESHEVSKI şi REUBEN FINE.

Participanţii vor juca fiecare împotriva celuilalt câte patru partide - două cu albul şi două cu negrul. Intregul match - turneu este împărţit în două jumătăţi: primele zece runde vor fi jucate la Haga, iar ultimele zece la Moscova. Acela care va acumula cel mai mare număr de puncte va fi campion al lumii de şah.

Cine va fi învingătorul ma tch-turneului? Cine va câştiga titlul suprem al şahului, pe care l-au deţinut odată jucători vestiţi ca LASKER, CAPABLANCA şi ALEH IN?

Răspunsul în această întrebare este greu de dat. Forţa participanţilor este atât de apropiată şi lupta care se dă va fi atât de grea încât nu se poate face un pronostic sigur. Vom încerca totuşi să apreciem pe baza rezultatelor trecute şansele participanţilor în această luptă epocală.

MIHAIL BOTWINNIK

CAMPIONUL ABSOLUT al Uniunii Sovietelor are de partea sa o pregătire extrem de serioasă. El a declarat odată

ZIARUL NOSTRU va publica în fiecare zi reportajele cele mai complete asupra campionatului mondial de şah, trimise prin avion de către corespondentul nostru special la Haga, d. SERGIU SAMARIAN.

Urmăriţi în „SPORTUL POPULAR" marea luptă pentru campionatul lumii.

— "Mi se pare că va fi o mare loterie" — a glumit KERES.

Suntem convinşi însă că PAUL KERES se bazează în acest turneu şi pe altceva în afară de noroc, încrederea pe care o are în şansele sale se bazează în primul rând pe cunoaşterea perfectă a tuturor adversarilor săi. El are un rezultat nefavorabil, în întâlnirile trecute numai cu Botwinnik (2 pierdute — Moscova 1941 şi Moscova 1946 — şi 6 remize) şi un rezultat egal cu EUWE (la care a câştigat însă un match de 14 partide în 1940). In întâlnirile cu ceilalţi trei concurenţi, KERES are un avantaj apreciabil. Iubitorii şahului îşi mai amintesc de faimosul turneu AVRO disputat în Olanda în 1938, la care au luat parte 5 dintre participanţii viitorului match-turneu pentru campionatul lumii plus cei doi foşti campioni ai lumii CAPABLANCA şi ALEHIN iar în locul lui SMISLOV a jucat FLOHR. KERES a jucat strălucit şi câştigat primul loc, la egalitate cu FINE, fără să piardă o singură partidă.

Şansele lui KERES sunt considerate foarte mari. EUWE, de exemplu, îl consideră ca cel mai probabil învingător.

VASILI SMISLOV

CEL DE-AL TREILEA CONCURENT sovietic, VASILI SMISLOV, n'are încă succese atât de apreciabile în marile concursuri internaţionale. Totuşi, având în vedere tinereţea lui, rezultatele obţinute până acum pot fi considerate strălucite. SMISLOV a fost de patru ori campion al Moscovei şi s'a clasat de mai multe ori pe locurile doi şi trei în campionatele Uniunii Sovietelor. Deasemeni, SMISLOV a câştigat premiul al treilea la marele concurs internaţional dela Groningen 1946, după BOTWINNIK şi EUWE. Acest succes a avut drept urmare desemnarea lui ca al şaselea candidat la campionatul mondial.

Şansele lui SMISLOV sunt foarte greu de apreciat. Tinereţea este plină de ambiţie şi poate produce cele mai neaşteptate surprize.

Dela stânga la dreapta: A. Lilienthal, PAUL KERES, MIHAIL BOTWINNIK, S. RESHEVSKI, H. Steiner, G. Löwenfisch, S. Flohr, A. Pinkus şi MAX EUWE.

Fotografia a fost luată cu ocazia matchului URSS — USA din 1946.

MAX EUWE

MAX EUWE are 42 de ani, în viaţa lui el a cunoscut gloria de a câştiga titlul de campion al lumii (în 1935) şi amărăciunea de a-l pierde (în 1937). Profund cunoscător al teoriei şahului, MAX EUWE este un adversar redutabil pentru oricare jucător din lume. Campionul olandez excelează în jocul de combinaţie, lucru care s'a văzut în matchurile sale împotriva lui Alehin, care era după cum se ştie un extraordinar tactician.

Cu toate acestea, în jocul practic Euwe n'a obţinut până acum succese excepţionale. El a pierdut câteva matchuri la diferenţă de câte numai un punct (două contra lui BOGOLIUBOW, cu ALEHIN, KERES şi CAPABLANCA) şi nu puţine au fost marile turnee în care i-a lipsit numai jumătate de punct pentru a câştiga premiul I. Nici chiar atunci când a deţinut titlul de campion al lumii, Euwe n'a reuşit să câştige primul loc într'un mare concurs. Să se producă oare tocmai acum surpriza?

SAMUEL RESHEVSKI

MARELE MAESTRU SAMUEL RESHEVSKI şi-a început cariera şahistă la 6 ani, când considerat ca un copil minune, dădea serii de simultane în Europa. Mai târziu, prin 1934—35, el a devenit campion al Statelor Unite. Jocul lui RESHEVSKI se caracterizează prin concepţii deosebit de originale. Această calitate, combinată cu o tehnică deosebit de avansată i-au permis să câştige mulţi ani la rând campionatul Americii. In Europa însă, succesele sale au fost mai mici. Printre defectele lui RESHEVSKI este "criza de timp" (adică se gândeşte prea mult a unele mutări şi nu-i mai rămâne timp suficient pentru a termina partida într'un ritm normal) şi o slabă pregătire teoretică în deschideri. Ziarele americane scriu că RESHEVSKI se pregăteşte de 6 luni pentru marele match-turneu. Dacă în cursul acestei pregătiri el a reuşit să îndepărteze defectele jocului său, atunci şansele pe care le are în concurs sunt dintre cele mai mari.

REUBEN FINE

MARELE MAESTRU REUBEN FINE constitue o problemă pentru mulţi. După victoria în turneul AVRO (la egalitate cu KERES), FINE n'a mai participat la nici un mare turneu şi s'a ocupat în special cu scrierea de cărţi de şah dintre cari "Basic Chess Endings" (o carte asupra finalelor) este deosebit de valoroasă. Această activitate analitică desigur să a avut o influenţă asupra jocului său practic.

L-am întrebat pe KERES ce părere are despre şansele lui FINE. Mi-a răspuns că un jucător de talia lui FINE nu-şi poate pierde forţa de joc, chiar dacă n'ar juca de loc 10 ani. EUWE a declarat că şi FINE se pregăteşte pentru campionatul lumii şi că a jucat nu de mult un match de antrenament. In nici un caz şansele lui FINE nu trebuesc desconsiderate.

KARVER INVINGĂTOR LA NEW-YORK

NEW-YORK. — In absenţa lui Gil Dodds, care se odihneşte, proba de 1 milă a fost câştigată de Gerry Karver în 14 min. 15 sec. Al doilea s'a clasat Tommy Quinn.

SUEDIA POSEDĂ NUMEROŞI DISCOBOLI ŞI ARUNCĂTORI DE GREUTATE

STOCKHOLM. — In ultimul timp, Suedia a devenit o adevărată pepinieră de discoboli şi aruncători de greutate.

In prima specialitate, 128 de atleţi au reuşit să treacă de 40 m., în timp ce secunzii au 98 de oameni cu peste 13 m. Niciodată în istoria atletismului suedez, n'au existat atâţia atleţi de asemenea clasă în acest domeniu.

Totuşi deşi progresele înregistrate sunt atât de importante, nu s'a descoperit încă "materialul" din care să se formeze campioni olimpici. Un singur aruncător de greutate se detaşează din massa colegilor săi. Este vorba de Roland Nilsson care a reuşit o aruncare de 15 m. 9.

In fruntea listei celor mai buni discoboli pe 1947, figurează veteranul E. Westlin cu 49 m. 03. In urma lui, Uno Fransson cu 46 m. 68 şi E. Knutsson cu 45 m. 23.